

HOE REAGEER JE ALS
OUDER BEST OP DE
VELE VRAGEN DIE JE
HOOGBEGAAFDE KIND
CONSTANT OP JE
AFVUURT?

HOOGBEGAAFDE KINDEREN KUNNEN JE DE OREN VAN HET LIJF ZAGEN

Carl D'hondt

Veel ouders van hoogbegaafde kinderen klagen er geregeld over dat zij doodmoe worden van de constante vragen van hun hoogbegaafde kind(eren). Deze kinderen zijn zeer kritisch en vaak lokt een antwoord een andere vraag uit. Zo blijven deze kinderen natuurlijk urenlang jouw aandacht claimen.

Sommige ouders proberen het leefbaar te maken door een vragenuurtje in te richten. Andere ouders eisen dat hun kinderen hun vragen noteren en er nadien de drie meest urgente uit selecteren om te bespreken enz.

Het is niet gezond als deze invasieve nieuwsgierigheid telkens leidt tot irritaties of spanningen. Anderzijds is het ook niet goed als kinderen geregeld de mond worden gesnoerd.

De vraag blijft dus: hoe kunnen ouders dit constant bevragen beheersbaar houden, zodat het voor iedereen aangenaam blijft?

Bij vragen van hoogbegaafde kinderen doe je er goed aan eerst enkele hints te geven zodat de kinderen 'zelf' een oplossing kunnen vinden. De meeste ouders van hoogbegaafde kinderen doen dit zo op intuïtieve wijze. Indien deze ouders wel eens direct een juist antwoord geven, worden ze vaak gecorrigeerd door hun kind: " maar mama, nu heb je het antwoord al

gegeven en kan ik het zelf niet meer verder uitzoeken! "

De geduldige opbouw van een antwoord is bijzonder belangrijk voor hoogbegaafde kinderen. Het leert hen op een geprivilegieerde wijze om "kritisch" te denken door vele voorlopige vragen te stellen en voorlopige oplossingen te zoeken. Het is duidelijk dat zo'n aanpak niet te pas en te onpas kan gebeuren. Het kind heeft vlug door dat deze manier van werken enkel op rustige momenten kan gebeuren.

Bij 'open' vragen is deze werkwijze evident. Open vragen zijn vragen waarbij verschillende oplossingen mogelijk zijn of waarbij er vele wegen zijn die tot een oplossing kunnen leiden. Gesloten vragen zijn vragen waarbij er slechts één correct antwoord mogelijk is (bijv.: wat is de hoofdstad van Italië?). Antwoorden op gesloten vragen kunnen de kinderen gemakkelijk zelf vinden op internet, in encyclopedieën enz. De kinderen moeten dus leren dat ze hun ouders daarmee niet lastig moeten vallen.

Open vragen moeten echter anders worden aangepakt. De bovenbeschreven werkwijze lijkt ons daartoe bijzonder geschikt.

Bij het beantwoorden van vragen van hoogbegaafde kinderen dient het antwoord ondergeschikt te zijn aan de strategie. M.a.w. de manier waarop men tot een antwoord komt is belangrijker dan het antwoord op zich.

Het bijzondere voordeel van deze werkwijze is dat men later het geleerde veel vlotter zal toepassen in analoge situaties. Als men zelf een strategie heeft moeten opstellen om een antwoord te vinden dan blijft niet alleen het antwoord langer bij, maar is de kans veel groter dat men deze strategie in analoge situaties zal gebruiken.

Als hoogbegaafde kinderen doorhebben dat een strategie belangrijker is dan het juiste antwoord, dan snappen ze ook meteen dat je vragen niet zomaar te pas en te onpas kan stellen.

CONCLUSIE:

Ouders die een strategische aanpak stellen boven een directe aanpak helpen hun kinderen (on)bewust om hun metacognitieve vaardigheden te ontwikkelen. Hierdoor krijgt het kind een beter inzicht in de eigen leerprocessen en de eigen oplossingsstrategieën. Zo kunnen potenties doorgroeien tot competenties. En last but not least: een gevoel van competentie is vaak de cruciale factor waardoor het zelfvertrouwen van het kind een steviger boost krijgt.

Carl D'hondt, orthopedagoog, is voorzitter van BEKINA (Begaafde Kinderen en Adolescenten).

Kroniek Bekina - 15 november 2013